

Arrest

nr. 321 881 van 18 februari 2025
in de zaken RvV X / XI, RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

2. ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 september 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2024 (zaak nr. X).

Gezien de verzoekschriften die X en X op 17 september 2024 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaak nrs. X en X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 14 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. OGUMULA en *loco* advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en

ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Verzoekende partijen hebben zowel op 19 september 2024 (zaak nr. X) als op 17 september 2024 (zaken nrs. X en X) beroepen ingediend tegen de bestreden beslissingen. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden deze beroepen van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hebben verzoekende partijen aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Bijgevolg worden verzoekende partijen geacht afstand te doen van de beroepen in de zaken met rolnummers X en X.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 17 juni 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 juni 2024.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 12 augustus 2024.

2.3. Op 9 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen ‘niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Deze beslissingen werden aangetekend verzonden op dezelfde dag.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. K. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Syrische nationaliteit en bent geboren op (...) 1985 in Damas Suburb (Damascus). In juli 2012 huwde u met L.(...) A.(...) (CG (...)B; DVZ (...)) en jullie kregen samen twee kinderen, H.(...) geboren op (...) 2014 (nationaal nummer (...)) en L.(...) geboren op (...) 2017 (nationaal nummer (...)). In juli 2017 verliet u Syrië en reisde u naar Turkije. Anderhalf jaar later reisden ook uw echtgenote en uw kinderen naar Turkije. In februari 2022 probeerde u Turkije te verlaten en naar Griekenland te reizen, maar u werd gearresteerd door de Turkse politie en gedeporteerd naar Syrië. Na drie dagen verliet u Syrië opnieuw met hulp van een smokkelaar en reisde u terug naar Turkije. In augustus 2022 probeerde u opnieuw Turkije te verlaten. Na drie pogingen slaagde u erin om Turkije te verlaten en naar Bulgarije te reizen. In Bulgarije werd u gedwongen uw vingerafdrukken af te staan en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In maart 2023 werd er u subsidiaire bescherming toegekend in Bulgarije. Vervolgens deed u een aanvraag gezinshereniging en in augustus 2023 reisden uw echtgenote en kinderen ook naar Bulgarije.

In Bulgarije beschikte u over huisvesting, namelijk een huurwoning, en deed u verschillende jobs. U werkte er als leerkracht wiskunde in een school en verdiende daarmee 500 euro per maand. Dit was echter onvoldoende om te voorzien in uw levensonderhoud waardoor u uw tewerkstelling stopzette. Vervolgens werkte u 10 dagen bij KFC (Kentucky Fried Chicken) en daarna bij een Libanees restaurant, waar u 12 euro

per dag verdiende. Uiteindelijk besloot u in mei 2023 in de bouw te gaan werken, waar u 30 à 40 euro per dag verdiende. U werkte daar tot uw vertrek uit Bulgarije.

Tijdens jullie verblijf in Bulgarije kreeg uw gezin te maken met racisme. Daarnaast was u ook niet tevreden over uw arbeidsomstandigheden en weigerde caritas u te helpen bij het vinden van een school voor uw kinderen en het afsluiten van een ziekteverzekering. Tot slot begonnen er in maart 2024 in Sofia demonstraties tegen de komst van vluchtelingen waardoor u en uw echtgenote zich niet langer veilig voelden in Bulgarije. In juni 2024 verliet u samen met uw gezin Bulgarije en reisden jullie naar België. Jullie kwamen aan in België op 17 juni 2024 en diende op 18 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Bulgaarse reispas, uw Bulgaarse identiteitskaart, uw Bulgaars rijbewijs, uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch paspoort en uw Syrisch rijbewijs, uw militair boekje, uw familieboekje, uw huwelijksakte, drie medische documenten, twee nieuwsartikelen en de Kimlik van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen. Uw echtgenote legde ook nog volgende documenten voor: haar Bulgaarse identiteitskaart, haar Syrische identiteitskaart, haar Syrisch paspoort, een uittreksels van de burgerlijke stand en de Bulgaarse reispas van jullie zoon en dochter.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk uw Bulgaarse identiteitskaart en die van uw echtgenote en uw Bulgaarse reispas en die van uw kinderen (zie groene map, stukken 1,2, 12, 19 en 20) en uw eigen verklaringen (verklaring DVZ, punt 32), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. Eveneens moet er vastgesteld worden dat de door u voorgelegde Bulgaarse verblijfsdocumenten en die van uw gezinsleden nog steeds geldig zijn. Uw Bulgaarse reispas en identiteitskaart zijn nog geldig tot 14 februari 2026 en de Bulgaarse identiteitskaart van uw echtgenote en de Bulgaarse reispassen van uw kinderen zijn nog geldig tot 1 maart 2027.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Bulgarije in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar zowel u als uw echtgenote stellen dat racisme de hoofdrede is van jullie vertrek uit Bulgarije moet er opgemerkt worden dat u en uw echtgenote in eerste instantie in het algemeen stellen dat begunstigden van internationale bescherming, en Syrische vluchtelingen in het bijzonder, in Bulgarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (CGVS, p. 8-9; NPO, echtgenote, p. 7). Dit volstaat echter niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen.

Daar waar u beweert dat uw echtgenote als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije twee keer persoonlijk het slachtoffer werd van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situaties niet kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Aangaande het eerste incident waarbij er iemand op de trein boos keek naar uw echtgenote omdat ze een hijab droeg, moet er vooreerst vastgesteld worden dat u andere verklaringen aflegde over dit incident dan uw echtgenote. U verklaart namelijk dat die persoon de hijab van haar hoofd probeerde te trekken terwijl uw echtgenote verklaarde dat hij haar louter beledigde en zei dat hij de islam en de koran haatte (CGVS, p. 8; CGVS, echtgenote, p. 7).

Verder beweert uw echtgenote ook dat ze alleen toegang had tot taallessen op het eerste niveau en zich niet kon inschrijven voor het tweede niveau. Toen ze de school hierover contacteerde, kreeg ze te horen dat er onvoldoende studenten waren om het tweede niveau te laten doorgaan. Elders hoorde ze echter dat Syriërs maar één niveau taallessen konden volgen. Gevraagd naar de reden, antwoordde u echtgenote dat ze de reden niet kent, maar dat ze het gevoel had dat men jullie op deze manier wilde laten voelen dat jullie het land moest verlaten. Deze verklaringen overtuigen niet, aangezien ze louter gebaseerd zijn op subjectieve elementen en niet op objectieve feiten (NPO, echtgenote, p. 6).

Tot slot verklaart u ook dat u de afkeuring zag in de ogen van de Bulgaren wanneer ze naar u keken (CGVS, p. 8), wat evenmin als onmenselijke of vernederende behandeling kan worden beschouwd. Gevraagd of u of uw gezinsleden ooit te maken kregen met racisme dat zich uitte in fysiek geweld, stelt u dat dit niet het geval is, maar dat u wel een video hebt waarop te zien is hoe Syriërs worden geslagen door Bulgaren. Gevraagd of

u ooit te maken hebt gehad met verbaal racisme, herhaalt u dat u de afkeuring zag in de ogen van de Bulgaren wanneer ze naar u kijken (CGVS, p. 9). Gevraagd aan uw echtgenote of u of jullie kinderen te maken hebben gehad met racisme, antwoordt ze dat jullie kinderen nog jong waren, maar dat u niet het loon kreeg dat u verdiende te krijgen. Over de reden hiervoor is ze niet zeker, maar ze vermoedt dat het mogelijk te maken kan hebben met het feit dat u moslim bent, maar ze legt hiervan geen bewijzen neer (NPO, echtgenote, p. 7).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat zowel u als uw echtgenote naar aanleiding van jullie ervaringen géén pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Daar waar u beweert dat u en uw gezinsleden als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en sociale bijstand voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Bulgarije verschillende jobs hebt gehad, beschikte over huisvesting en toegang had tot gezondheidszorg, hoewel u daar niet tevreden over was. U stelt dat uw inkomen onvoldoende was om in uw levensonderhoud te voorzien, en uw echtgenote meldt dat er insecten in jullie woning waren, waardoor zij uitslag op haar handen kreeg. Verder geeft u aan dat u moest betalen voor doktersbezoeken en medicatie, en dat u geen ziekteverzekering kon afsluiten of een huisarts kon krijgen via Caritas (CGVS, p. 7 en 10; NPO, echtgenote, p. 5). Ondanks jullie beweringen dat jullie geen hulp kregen van Caritas bij het afsluiten van een ziekteverzekering en het bekomen van een huisarts en dat uw echtgenote medische problemen had omwille van de insecten in de woning, kunnen jullie hiervan geen enkel bewijs overleggen (CGVS, p. 9; NPO, echtgenote p. 8). Wel legt u een medisch attest voor van een Bulgaarse dokter wat aantoont dat u weldegelijk toegang had tot medische zorg, wat u ook zelf toegeeft. U stelt namelijk dat u een behandeling volgde voor uw rugproblemen in Bulgarije (CGVS, p. 7 en 9). Daarnaast verklaarde uw echtgenote ook dat uw dochter een dokter bezocht toen ze ziek was (CGVS, echtgenote, p. 8). Gevraagd of Bulgaarse onderdanen recht hadden op gratis gezondheidszorg stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 10). Verder legt u ook geen bewijzen voor die aantonen dat u onder andere loonsvoorwaarden werkte dan de Bulgaarse onderdanen. Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u niet aantoont dat u en uw gezinsleden niet dezelfde rechten genoten als de Bulgaarse burgers op het vlak van toegang tot tewerkstelling, gezondheidszorg en huisvesting.

Met betrekking tot uw rugproblemen, waarvoor u meerdere medische attesten voorlegt (zie groene map, stuk 10), maar waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u weldegelijk medische zorg kreeg en verder kunnen er geen indicatoren worden gedetecteerd die erop wijzen dat u niet in staat zou zijn om aangepast werk te vinden in Bulgarije (CGVS, p. 7). Integendeel, uw verklaringen tonen aan dat u zelfredzaam was, aangezien u er eerder al in slaagde om werk en huisvesting te vinden in Bulgarije. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u in Syrië wiskundeleerkracht was en dat u ook in Bulgarije reeds gewerkt hebt als leerkracht wiskunde (Verklaringen DVZ, 24.6.2024, vraag 12; CGVS, p. 7). Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Daar waar u beweert dat uw kinderen geen toegang hadden tot onderwijs, moet worden vastgesteld dat dit uitsluitend het geval was in afwachting van hun verblijfsvergunning, die uiteindelijk in juni 2024 werd afgegeven. Vervolgens verklaarde uw echtgenote dat jullie de kinderen wel konden laten registreren, maar dat ze pas het volgende schooljaar zouden kunnen starten. Daarnaast werd u en uw echtgenote medegedeeld dat uw kinderen drie leerjaren lager zouden moeten starten dan hun werkelijke leeftijd vanwege het feit dat ze de taal moesten leren, wat voor u beiden onaanvaardbaar was. Ook werd er niet ingegaan op jullie verzoek om de kennis van de kinderen te testen (CGVS, p. 8 -9; NPO, echtgenote, p. 6 – 7). Uit deze verklaringen blijkt dat uw kinderen weldegelijk toegang hadden tot onderwijs, ook al zouden ze niet het traject volgen dat u en uw echtgenote voor hen in gedachte hadden.

Tot slot verklaarde uw echtgenote ook dat jullie geen recht hadden op voedselhulp, omdat jullie niet aan de voorwaarden voldeden. Voedselhulp was enkel mogelijk voor gezinnen met drie kinderen en jullie hebben er maar twee. Met deze voorwaarde was zij het echter niet eens. Zij is namelijk van mening dat elk gezin, ongeacht het aantal kinderen, hulp nodig heeft (NPO, echtgenote, p. 6).

Ter volledigheid moet er ook opgemerkt worden dat u samen met uw gezin Bulgarije verliet kort nadat uw echtgenote en kinderen hun verblijfskaart hadden ontvangen. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Ter staving van uw verzoek legden u en uw echtgenote jullie Syrische identiteitskaart en paspoort voor en het Syrisch paspoort van jullie zoon en dochter. Deze documenten ondersteunen jullie verklaringen aangaande jullie identiteit en nationaliteit en die van jullie kinderen – elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Ook legde u nog uw familieboekje, uw militair boekje, uw huwelijksakte, uw Syrisch rijbewijs en de Kimlik van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen voor en legde uw echtgenote een uittreksel uit de burgerlijke stand voor. Deze documenten ondersteunen eveneens verklaringen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Verder legde u ook uw Bulgaarse reispas, identiteitskaart en rijbewijs voor en legde uw echtgenote eveneens haar Bulgaarse identiteitskaart voor en de Bulgaarse reispassen van jullie kinderen, waarmee jullie aantonen dat er jullie reeds internationale bescherming werd toegekend in Bulgarije.

Daarnaast legt u een Bulgaars nieuwsartikel voor, samen met een Franse versie van datzelfde artikel, dat dateert van 12 maart 2024 en gaat over een protestactie tegen een vluchtelingencentrum in Sofia, waarmee u wilt aantonen dat jullie niet werden aanvaard in de Bulgaarse samenleving (CGVS, p. 8). Dit nieuwsartikel heeft echter geen betrekking op u persoonlijk, noch blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenote dat jullie of jullie kinderen persoonlijke problemen hebben ervaren ten gevolge van deze protestacties. Het enige wat u echtgenote daaromtrent verklaarde dat ze ten gevolge van de protestacties bang was om naar buiten te gaan (NPO, echtgenote, p. 7). Bijgevolg kan het artikel niets veranderen aan bovenstaande beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten en die van uw gezinsleden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van L. A. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Syrische nationaliteit en bent geboren op (...) 1991 in Damas Suburb (Damascus). In juli 2012 huwde u met M.(...) K.(...) (CG (...), DVZ (...)) en jullie kregen samen twee kinderen, H.(...) geboren op (...) 2014 (nationaal nummer (...)) en L.(...) geboren op (...) 2017 (nationaal nummer (...)). In juli 2017 verliet uw echtgenoot Syrië en reisde naar Turkije. In augustus 2018 reisde u ook met uw kinderen naar Turkije waar u vijf jaar woonde. In augustus 2022 verliet uw echtgenoot Turkije en reisde hij naar Bulgarije waar hem in maart 2023 subsidiaire bescherming werd toegekend. In augustus 2023 reisde u samen met uw kinderen naar Bulgarije in het kader van gezinshereniging. In juni 2024 ontvingen u en uw kinderen jullie Bulgaarse verblijfskaart.

Bij aankomst in Bulgarije deed u beroep op caritas en een vrouwenorganisatie om uw kinderen in te schrijven in een school en om een medische verzekering af te sluiten maar u kreeg niet de gewenste hulp. Verder werd u ook twee keer het slachtoffer van racisme en discriminatie en was er in Bulgarije een algemene afkeer jegens moslims. In maart 2024 begonnen er in Sofia demonstraties tegen de komst van vluchtelingen waardoor u en uw echtgenoot zich niet langer voelden in Bulgarije. In juni 2024 verliet u samen met uw gezin Bulgarije en reisden jullie naar België. Jullie kwamen aan in België op 17 juni 2024 en diende op 18 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Bulgaarse identiteitskaart, uw Syrische identiteitskaart, uw Syrisch paspoort, een uittreksels van de burgerlijke stand en de Bulgaarse reispas van jullie zoon en dochter. Uw echtgenoot legde ook nog volgende documenten voor: zijn Bulgaarse reispas, zijn Bulgaarse identiteitskaart, zijn Bulgaars rijbewijs, zijn Syrische identiteitskaart, zijn Syrisch paspoort en zijn Syrisch rijbewijs, zijn militair boekje, jullie familieboekje, jullie huwelijksakte, drie medische documenten, twee nieuwsartikelen en de Kimlik van zichzelf, u en jullie kinderen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw echtgenoot M.(...) K.(...) (CG (...), DVZ (...)) werden aangehaald. Na onderzoek van alle gegevens in zijn administratief dossier, wordt zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw echtgenoot M. K. luidt als volgt:

“ (...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van non-refoulement.

Na een theoretisch betoog gaan verzoekende partijen in op de situatie van begunstigden en verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Zij menen dat zij wel degelijk het vermoeden weerleggen dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd.

Verzoekende partijen betogen dat hun verzoeken aldus niet onontvankelijk verklaard konden worden. Zij vragen de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak

om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.5. Beoordeling

3.5.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Verzoekende partijen verkregen er de subsidiaire beschermingsstatus in respectievelijk maart 2023 (verzoeker) en juni 2024 (verzoekster) en zij werden in het bezit gesteld van Bulgaarse verblijfsdocumenten die respectievelijk geldig zijn tot 14 februari 2026 (verzoekers reispas en identiteitskaart) en 1 maart 2027 (verzoeksters Bulgaarse identiteitskaart en de reispassen van hun kinderen) (administratief dossier verzoeker, map ‘Documenten’; ‘verklaring DVZ’ verzoeker van 24 juni 2024, vraag 32; CGVS verzoeker, p. 6; administratief dossier verzoekster, ‘verklaring DVZ’ verzoekster van 24 juni 2024, vraag 32; CGVS verzoekster, p. 5). Verzoekende partijen betwisten dit niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekende partijen geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land, met name Bulgarije.

Om deze reden werden de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, *C.K. e.a. t. Slovenië*, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, pt. 87 of *Jawo*, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

3.5.2. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissingen steunen inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat: (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, namelijk Bulgarije; (ii) zij het vermoeden dat hun

grondrechten als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, niet weerleggen, en (iii) de documenten die zij voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekende partijen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

3.5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het “*Country Report: Bulgaria. Update 2023*”, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024.

In deze onderstreept de Raad dat “[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgd grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In voormeld rapport wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigen van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Uit het rapport “*Country Report: Bulgaria. Update 2023*” blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht.

Sinds 2013 hanteert Bulgarije een zogenaamd “zero-integration” beleid, wat inhoudt dat er voor statushouders geen integratievoorzieningen zijn in Bulgarije. Dit beleid werd in 2023 verdergezet. Er is daardoor al tien jaar lang geen nationaal integratieprogramma meer. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, waarbij de verantwoordelijkheid voor integratie werd overgeheveld naar de gemeenten. Gemeenten kunnen integratieovereenkomsten afsluiten met statushouders. In zijn verslag van april 2018 erkende de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen dat de decentralisatie van integratieverantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts zou zijn. Evenwel benadrukte hij ook dat het gegeven dat de uitoefening van dergelijke verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan het discretionaire oordeel van de gemeenten

werd overgelaten, vragen opriep over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit wordt geïllustreerd door het feit dat tot nu toe slechts 125 statushouders integratiesteun hebben gekregen, waarbij bovendien deze financiering afkomstig was van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflattende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend, hoewel in 2023 enkel het district Vitosha integratiesteun heeft verleend. De steun zelf bestond uit huurkosten gedekt door de gemeenten en de vergoeding voor de Bulgaarse taalcursussen, betaald door het Rode Kruis. In 2023 konden slechts 22 personen gebruik maken van deze integratieovereenkomsten. Dit alles resulteert in een uiterst beperkte toegang of een beperkt vermogen voor personen met internationale bescherming om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Hierdoor is de bereidheid van statushouders om in Bulgarije permanent te blijven sterk afgenomen.

Nationale rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar dat land. Zo spraken het Mensenrechtencomité en het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties zich reeds verschillende keren uit tegen de terugkeer van statushouders naar Bulgarije, in het bijzonder wat betreft gezinnen met jonge kinderen, gelet op belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of wegens risico's op armoede en ontbering. Ook rechtbanken in verschillende EU-lidstaten hebben zich in verschillende zaken uitgesproken tegen de terugkeer van de statushouders naar Bulgarije wegens een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om te zorgen voor een bestaansminimum en het vervullen van basisbehoeften.

De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd met een hoofdstuk over integratie waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "*civiele nationale database*" (ЕЦГПАОН). De registratie in het ЕЦГПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten/verblijfsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen sinds 2016 echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen woning kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clause ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfs-kaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als ze verloren is of werd gestolen of vernietigd. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.112 -113). De invoering van deze aanvullende clause leidde ertoe dat nationale rechtbanken in sommige Europese landen de overdracht van personen die bescherming genieten naar Bulgarije hebben stopgezet. In Nederland oordeelde de rechtbank van Den Haag met betrekking tot twee groepen van gezinnen dat het zeer waarschijnlijk was dat hun status zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer zij nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld. De Nederlandse rechtbank concludeerde dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare

personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is, tenzij in situaties van massale instroom of een verhoogd aantal nieuwkomers. Eind 2023 verbleven 2 736 begunstigten van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigten ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger, AIDA Bulgarije update 2023, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigten van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2023, p.118).

Begunstigten van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om het bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van de Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die begunstigten van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p. 86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. tolken, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigten van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15,95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p. 119-120).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *"zero integration policy"*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers' individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de verzoeken, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.5.5. In dit verband gaat de Raad in eerste instantie na of verzoekende partijen specifieke elementen aanbrengen waaruit in hun hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partijen, gezonde volwassen personen, een bijzondere kwetsbaarheid hebben die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot verzoekers rugproblemen wordt in dit verband in de bestreden beslissingen pertinent overwogen als volgt:

“Met betrekking tot uw rugproblemen, waarvoor u meerdere medische attesten voorlegt (zie groene map, stuk 10), maar waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u weldegelijk medische zorg kreeg en verder kunnen er geen indicatoren worden gedetecteerd die erop wijzen dat u niet in staat zou zijn om aangepast werk te vinden in Bulgarije (CGVS, p. 7). Integendeel, uw verklaringen tonen aan dat u zelfredzaam was, aangezien u er eerder al in slaagde om werk en huisvesting te vinden in Bulgarije. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u in Syrië wiskundeleerkracht was en dat u ook in Bulgarije reeds gewerkt hebt als leerkracht wiskunde (Verklaringen DVZ, 24.6.2024, vraag 12; CGVS, p. 7). Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekende partijen brengen verder evenmin bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden aan die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengen zij hiertoe concrete elementen bij. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij een bijzondere kwetsbaarheid hebben die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije. Uit hun verklaringen en de door hen bijgebrachte stukken kan immers niet blijken dat zij kampen met enig medisch of psychologisch probleem dat belangrijke gevolgen zou hebben voor hun zelfstandig functioneren.

Aldus brengen verzoekende partijen wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in hun hoofde.

3.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in maart 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije (administratief dossier verzoeker, ‘verklaring DVZ’ verzoeker van 24 juni 2024, vraag 28; CGVS verzoeker, p. 6; administratief dossier verzoeker, map ‘Documenten’). Verzoekster kwam vervolgens in augustus 2023 met hun twee kinderen naar Bulgarije in het kader van gezinshereniging. Verzoekster werd in juni 2024 de subsidiaire beschermingsstatus verleend (administratief dossier verzoekster, ‘verklaring DVZ’ verzoekster van 24 juni 2024, vraag 32; CGVS verzoekster, p. 5). Uit de door hen bijgebrachte stukken en de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (Country report Bulgaria, Update 2023, p. 110) blijkt dat hun Bulgaarse verblijfsvergunningen respectievelijk geldig zijn tot 14 februari 2026 (verzoekers reispas en identiteitskaart) en 1 maart 2027 (verzoeksters Bulgaarse identiteitskaart en de reispassen van hun kinderen) (administratief dossier verzoeker, map ‘Documenten’; ‘verklaring DVZ’ verzoeker van 24 juni 2024, vraag 32; CGVS verzoeker, p. 6). Verzoekende partijen betwisten dit niet.

Nu zij reeds in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije en deze verblijfstitels nog steeds geldig zijn, vallen verzoekende partijen bijgevolg niet onder de voormelde juridische ‘catch 22’ zoals uiteengezet in de landeninformatie die hoger werd besproken. Deze situatie is niet op verzoekende partijen van toepassing aangezien de geldigheid van hun Bulgaarse verblijfsdocumenten niet is verstreken.

3.5.7. Verder kan er in de specifieke en persoonlijke gevallen van verzoekende partijen niet worden geconcludeerd dat zij in Bulgarije niet in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien of dat zij hun rechten als begunstigden van internationale bescherming aldaar niet zouden kunnen laten gelden.

Verzoekende partijen betogen in voorliggend verzoekschrift dat het, wegens ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Bulgaarse autoriteiten in het kader van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije, onmogelijk is om een leven op te bouwen in Bulgarije en dat zij er zullen terecht komen in een situatie van een zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om werk te vinden, dat verzoekende partijen toegang hadden tot huisvesting en dat zij toegang hadden tot de gezondheidszorg:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Bulgarije verschillende jobs hebt gehad, beschikte over huisvesting en toegang had tot gezondheidszorg, hoewel u daar niet tevreden over was. U stelt dat uw inkomen onvoldoende was om in uw levensonderhoud te voorzien, en uw echtgenote meldt dat er insecten in jullie woning waren, waardoor zij uitslag op haar handen kreeg. Verder geeft u aan dat u moest betalen voor doktersbezoeken en medicatie, en dat u geen ziekteverzekering kon afsluiten of een huisarts kon krijgen via Caritas (CGVS, p. 7 en 10; NPO, echtgenote, p. 5). Ondanks jullie beweringen dat jullie geen hulp kregen van Caritas bij het afsluiten van een ziekteverzekering en het bekomen van een huisarts en dat uw echtgenote medische problemen had omwille van de insecten in de woning, kunnen jullie hiervan geen enkel bewijs overleggen (CGVS, p. 9; NPO, echtgenote p. 8). Wel legt u een medisch attest voor van een Bulgaarse dokter wat aantoont dat u weldegelijk toegang had tot medische zorg, wat u ook zelf toegeeft. U stelt namelijk dat u een behandeling volgde voor uw rugproblemen in Bulgarije (CGVS, p. 7 en 9). Daarnaast verklaarde uw echtgenote ook dat uw dochter een dokter bezocht toen ze ziek was (CGVS, echtgenote, p. 8). Gevraagd of Bulgaarse onderdanen recht hadden op gratis gezondheidszorg stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 10). Verder legt u ook geen bewijzen voor die aantonen dat u onder andere loonsvoorwaarden werkte dan de Bulgaarse onderdanen. Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u niet aantoont dat u en uw gezinsleden niet dezelfde rechten genoten als de Bulgaarse burgers op het vlak van toegang tot tewerkstelling, gezondheidszorg en huisvesting.

Met betrekking tot uw rugproblemen, waarvoor u meerdere medische attesten voorlegt (zie groene map, stuk 10), maar waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u weldegelijk medische zorg kreeg en verder kunnen er geen indicatoren worden gedetecteerd die erop wijzen dat u niet in staat zou zijn om aangepast werk te vinden in Bulgarije (CGVS, p. 7). Integendeel, uw verklaringen tonen aan dat u zelfredzaam was, aangezien u er eerder al in slaagde om werk en huisvesting te vinden in Bulgarije. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u in Syrië wiskundeleerkracht was en dat u ook in Bulgarije reeds gewerkt hebt als leerkracht wiskunde (Verklaringen DVZ, 24.6.2024, vraag 12; CGVS, p. 7). Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Ook blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat ze over middelen beschikten om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (administratief dossier verzoeker, ‘verklaring DVZ’, vraag 41).

Verder considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Daar waar u beweert dat uw kinderen geen toegang hadden tot onderwijs, moet worden vastgesteld dat dit uitsluitend het geval was in afwachting van hun verblijfsvergunning, die uiteindelijk in juni 2024 werd afgegeven. Vervolgens verklaarde uw echtgenote dat jullie de kinderen wel konden laten registreren, maar dat ze pas het volgende schooljaar zouden kunnen starten. Daarnaast werd u en uw echtgenote medegedeeld dat uw kinderen drie leerjaren lager zouden moeten starten dan hun werkelijke leeftijd vanwege het feit dat ze de taal moesten leren, wat voor u beiden onaanvaardbaar was. Ook werd er niet ingegaan op jullie verzoek om de kennis van de kinderen te testen (CGVS, p. 8 -9; NPO, echtgenote, p. 6 – 7). Uit deze verklaringen blijkt dat uw kinderen weldegelijk toegang hadden tot onderwijs, ook al zouden ze niet het traject volgen dat u en uw echtgenote voor hen in gedachte hadden.

Tot slot verklaarde uw echtgenote ook dat jullie geen recht hadden op voedselhulp, omdat jullie niet aan de voorwaarden voldeden. Voedselhulp was enkel mogelijk voor gezinnen met drie kinderen en jullie hebben er maar twee. Met deze voorwaarde was zij het echter niet eens. Zij is namelijk van mening dat elk gezin, ongeacht het aantal kinderen, hulp nodig heeft (NPO, echtgenote, p. 6).”

Door in het verzoekschrift te citeren uit algemene landeninformatie, de loutere bewering te poneren dat zij terecht zullen komen in een gesloten centrum en hun verklaringen afgelegd tijdens de persoonlijke onderhouds te herhalen, kunnen verzoekende partijen geen ander licht werpen op de bevindingen in de bestreden beslissingen. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat immers niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekende partijen in gebreke blijven.

Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat zij (en hun kinderen) niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, werkgelegenheid, scholing en medische zorgen te kunnen krijgen in Bulgarije.

De Raad wijst er in deze nog op dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming

hebben verkregen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partijen worden verwacht dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen alvorens hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partijen, die korte tijd na het verkrijgen van hun documenten (verzoekster en de kinderen) Bulgarije hebben verlaten.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat zij door de Bulgaarse autoriteiten onmenselijk en vernederend werden behandeld daar de politie honden op hen loslieten en zij onmenselijk met stokken werden geslagen, merkt de Raad op dat verzoekende partijen hier doorheen de administratieve procedure nooit gewag van hebben gemaakt, doch daarentegen refereerden aan incidenten van racisme. Er dient te worden benadrukt dat het aan de verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekende partijen *a posteriori* dit gegeven aanbrengen.

Wat betreft de door hen, tijdens de persoonlijke onderhouden, aangehaalde incidenten van racisme in Bulgarije staat in de bestreden beslissingen overigens terecht te lezen als volgt:

“Waar zowel u als uw echtgenote stellen dat racisme de hoofdrede is van jullie vertrek uit Bulgarije moet er opgemerkt worden dat u en uw echtgenote in eerste instantie in het algemeen stellen dat begunstigde van internationale bescherming, en Syrische vluchtelingen in het bijzonder, in Bulgarije het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn (CGVS, p. 8-9; NPO, echtgenote, p. 7). Dit volstaat echter niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen.

Daar waar u beweert dat uw echtgenote als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije twee keer persoonlijk het slachtoffer werd van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situaties niet kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Aangaande het eerste incident waarbij er iemand op de trein boos keek naar uw echtgenote omdat ze een hijab droeg, moet er vooreerst vastgesteld worden dat u andere verklaringen aflegde over dit incident dan uw echtgenote. U verklaart namelijk dat die persoon de hijab van haar hoofd probeerde te trekken terwijl uw echtgenote verklaarde dat hij haar louter beledigde en zei dat hij de islam en de koran haatte (CGVS, p. 8; CGVS, echtgenote, p. 7).

Verder beweert uw echtgenote ook dat ze alleen toegang had tot taallessen op het eerste niveau en zich niet kon inschrijven voor het tweede niveau. Toen ze de school hierover contacteerde, kreeg ze te horen dat er onvoldoende studenten waren om het tweede niveau te laten doorgaan. Elders hoorde ze echter dat Syriërs maar één niveau taallessen konden volgen. Gevraagd naar de reden, antwoordde u echtgenote dat ze de reden niet kent, maar dat ze het gevoel had dat men jullie op deze manier wilde laten voelen dat jullie het land moest verlaten. Deze verklaringen overtuigen niet, aangezien ze louter gebaseerd zijn op subjectieve elementen en niet op objectieve feiten (NPO, echtgenote, p. 6).

Tot slot verklaart u ook dat u de afkeuring zag in de ogen van de Bulgaren wanneer ze naar u keken (CGVS, p. 8), wat evenmin als onmenselijke of vernederende behandeling kan worden beschouwd. Gevraagd of u of uw gezinsleden ooit te maken kregen met racisme dat zich uitte in fysiek geweld, stelt u dat dit niet het geval is, maar dat u wel een video hebt waarop te zien is hoe Syriërs worden geslagen door Bulgaren. Gevraagd of u ooit te maken hebt gehad met verbaal racisme, herhaalt u dat u de afkeuring zag in de ogen van de Bulgaren wanneer ze naar u kijken (CGVS, p. 9). Gevraagd aan uw echtgenote of u of jullie kinderen te maken hebben gehad met racisme, antwoordt ze dat jullie kinderen nog jong waren, maar dat u niet het loon kreeg dat u verdiende te krijgen. Over de reden hiervoor is ze niet zeker, maar ze vermoedt dat het mogelijk te maken kan hebben met het feit dat u moslim bent, maar ze legt hiervan geen bewijzen neer (NPO, echtgenote, p. 7).

(...)”

De Raad treedt voormelde beoordeling van de commissaris-generaal bij en besluit dat de door verzoekende partijen aangehaalde incidenten niet dermate ernstig zijn of dermate systematisch dat het niveau van hardheid wordt bereikt om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Verder kan uit de verklaringen van verzoekende partijen niet blijken dat zij bepaalde stappen hebben gezet om de hulp in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten of andere organisaties. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekende partijen uiteraard de nodige stappen zetten. De Raad merkt in dit verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partijen niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoekende partijen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekende partijen

verwijzen in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op hun persoon en brengen aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

3.5.8. Verzoekende partijen kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen zouden zijn verhinderd om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling in het verzoekschrift dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partijen aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt in dit kader bovendien op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw moeten worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoekende partijen bij terugkeer naar die lidstaat zullen worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, waarop verzoekende partijen in hun verzoekschrift aansturen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in

Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

3.5.9. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partijen verhinderen. Aangezien aan verzoekende partijen reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partijen een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de hen toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partijen blijven hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.5.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen "*nietig te verklaren*".

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

In de zaken X en X wordt de afstand vastgesteld.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET